

non corripimus, sed rogamus et obsecramus per divinitatem et humanitatem Christi, et per charitatem Spiritus sancti, ne ultra jam ponant hoc offendiculum infirmis, pro quibus Christus mortuus est, et dolorem cruciatumque nostri cordis exaggerent, cum cogitamus quanto proclivius hoc malum ad decipiendos homines imitari possint mali, cum in eis hoc vident quos propter alia tanta bona debitis officiis christianæ dilectionis honoramus. Quod si post hanc admonitionem vel potius obsecrationem nostram in

eo sibi perseverandum esse putaverint, nihil aliud faciemus quam dolebimus et gememus. Hoc novérint, sufficit: si servi Dei sunt, miserentur; si non miserentur, nolo quidquam gravius dicere. Hæc itaque omnia in quibus fortasse loquacior fui, quam vellent occupationes et tuæ et meæ, si approbas, fac innotescere fratribus et filiis nostris; propter quos mihi es hoc onus dignatus imponere: si autem aliquid retrahendum vel emendandum videtur, rescriptis tuæ Beatitudinis noverim.

In librum de Divinatione Dæmonum, vide lib. 2, cap. 30; Retractationum, col. 643, verbis, Per idem tempus accidit mihi ex quadam disputatione necessitas (a); usque ad verba, Diebus sanctis Octavarum. M.

(a) Sic indicat Augustinus pertinere hunc librum ad illud idem tempus quo vulgavit opuscula contra Donatistas à se proxime antè recensita, quæ temporis sunt Collationem Carthaginensem aliquanto præcedentis, inter annum scilicet 406 et 411 collocanda.

S. AURELII AUGUSTINI

HIPPONENSIS EPISCOPI

DE DIVINATIONE DÆMONUM

LIBER UNUS^(a)

Divinationes dæmonum et quæ ad eorum cultum pertinent, non ideo recte fieri, quia nisi Deo sinente non fiunt: Unde sint illæ dæmonum divinationes; curvæ interdum veræ, licet plerumque falsæ.

CAPUT PRIMUM. — 1. *Occasio scribendi hujus libri.* Non statim rectum quod Deus permittit. In rebus etiam ad religionis cultum pertinentibus permitti a Deo quæ ipsi displiceant. Quodam die in diebus sanctis Octavarum (b), cum mane apud me adessent multi fratres laici Christiani, et in loco solito consedissemus, ortus est sermo de religione Christiana adversus præsumptionem et tanquam miram et magnam scientiam Paganorum; quem recordatum atque completum literis mandandum putavi, non expressis contradicentium personis, quamvis Christiani essent, et magis contradicendo quærere viderentur quid Paganis responderi oporteret. Cum ergo de divinatione dæmonum quæreretur, et affirmaretur prædixisse nescio quem; eversionem templi Serapis, quæ in Alexandria facta est; respondi, non esse mirandum si istam eversionem templi ei simulacri sui imminere¹ dæmones, et scire et prædicere potuerunt, sicut alia multa, quantum eis nosse et prænuntiare permittitur.

2. Et cum mihi referretur, Non ergo sunt malæ divinationes hujusmodi; nec Deo displicent; alioquin omnipotens et justus ista fieri non permitteret, si mala et injusta essent: respondi, non ideo hæc videri justa debere, quod ea fieri permittit omnipotentissi-

mus et justissimus Deus: nam et alia multa manifestissime injusta fieri, sicut homicidia, adulteria; furta, rapinas, et cætera hujusmodi, quæ quamvis justo Deo, eo quod injusta sunt, sine dubitatione displiceant; idem tamen omnipotens ea fieri certa iudicii sui ratione permittit; non utique impune, sed ad eorum damnationem; a quibus fiunt quæ displicent justo.

3. Et cum e contrario diceretur, non quidem esse dubitandum quod omnipotens et justus sit Deus: sed hæc humana peccata, quæ contra societatem hominum fierent, non eum curare dum fierent; propterea ea posse fieri; quæ utique fieri non possent, si omnipotens non sivisset: illa vero quæ ad ipsum religionis cultum pertinent, nullo modo ab eo credendum esse contemni; ac per hoc fieri non potuisse, nisi ei placuissent, et ideo ea mala putari non oportere: ad hoc quoque respondi: Nunc ergo ei displicent, cum templa et simulacra evertuntur, et illa Gentium sacrificia, si facta fuerint, puniuntur. Sicut enim dicitur non ea fieri potuisse, nisi Deo placuissent; et ideo bona putanda, quoniam justo placent; ita dici potest non ea prohiberi, everti, puniri potuisse, nisi Deo displicerent: ac per hoc si tunc ideo recte fiebant, quia

ADMONITIO PP. BENEDICTINORUM.

Libre de Divinatione Dæmonum recognitus est ad exemplaria Vaticana tria, et ad Gallicana septem; duo scilicet Donatianorum Parisiensium via Jacobæa, Navarrici gymnasii unum, item Regium, Remigianum, Michaelinum, et Floriacense; ad lectiones variantes trium Belgicorum apud Lov. et ad editiones Am. Fr. et Lov.

Comparavimus præterea eas omnes editiones initio Retr. et Confess. t. 1, memoratas, M.

(a) Scriptus inter annum 406 et 411.

(b) Octavas baptizatorum solennes in Paschate aliis memorat locis. Vide notam ad sermonem 260, tom. 5.

¹ sic Mss. At editi, eversionem templi simulacris suis imminere.

justo Deo placere hinc ostendebantur, quod ab illo fieri sinebantur; ideo nunc inique fiunt, quia Deo displicere hinc ostenduntur, quod ea vel jubet vel permittit everti.

CAPUT II. — 4. *Sacrificia Paganorum non ideo putanda bona, quia ea fieri Deus non impedivit. Permissa esse ab omnipotente, quæ ab eodem justo improbarentur. Pontificales libri sacrorum profanorum. Quid hactenus compertum, quid tractandum deinceps.* Contra hoc dictum est, injusta quidem esse nunc ista, non tamen mala; et ideo injusta, quia contra leges quibus prohibentur fiunt; ideo autem non mala, quia si mala essent, nunquam Deo utique placuissent; porro si nunquam placuissent, nunquam et facta essent, illo non sinente qui omnia potest, et qui talia non contemneret; quando tam magna sunt, ut contra ipsam religionem qua Deus colitur fierent, si male fierent. Hic ego: Si propterea, inquam, mala non sunt, quia Deo placere hinc probantur, quod ea fieri sinit omnipotens; quomodo erit bonum quod fieri prohibentur et evertuntur? Si autem bonum non est quod evertuntur quæ Deo placent, hoc fieri non sineret omnipotens; quia et hoc contra religionem fit qua colitur Deus, si ea quæ Deo placent ab hominibus evertuntur. Si autem hoc ut male fiat permittit omnipotens, non ideo putanda sunt illa bona quod ea fieri permisit omnipotens.

5. Dictum contra est, concedendum esse nunc ista recte non fieri, imo ideo prorsus jam non fieri, quod omnipotenti nunc displicent; verumtamen placuisse cum fierent: nos enim nescire unde tunc placuerint, nunc autem unde displiceant; dum tamen certum sit, nec tunc fieri potuisse nisi placuissent omnipotenti, nec nunc cessasse nisi displicuissent omnipotenti. Ad hoc ego: Cur ergo, inquam, et nunc talia clanculo fiunt, quæ vel perpetuo delitescunt, vel deprehensa puniuntur, si nihil horum fieri sinit omnipotens, nisi quod ei justo placet, cum justo quod injustum est placere non possit? Contra hoc dictum est, nunc omnino talia non fieri: Sacra enim illa, inquit, non fiunt, quæ pontificalibus conscripta sunt libris: ea quippe tunc recte fiebant, ea tunc Deo placere demonstrabantur, eo ipso quod ab omnipotente ac justo fieri sinebantur: si quid autem nunc prohibitorum sacrificiorum fit occulte atque illicite, non est illi pontificali sacrificiorum generi comparandum, sed in eo deputandum, quod etiam nocturno fit tempore; cum hæc omnia illicita ipsis pontificalibus libris certum sit prohiberi atque damnari. Hic respondi: Cur ergo vel talia permittit Deus fieri, si nihil horum malefactorum contemnit quæ contra religionem fiunt; cum præsertim hæc eum curare hinc etiam cogantur concedere qui pontificales libros magni aestimant, quod ea quæ his libris prohibentur, utique prohiberi divinitus asserunt? Quomodo ergo divinitus prohibentur, nisi quia displicent Deo, quæ utique prohibendo non solum sibi displicere, verum etiam curare se ostendit, neque omnino contempere? Unde colligitur quod Deus aliquid et improbet justus, et

tamen permittat omnipotens.

6. Hæc cum dicta essent, concessum est non ideo putandum aliquid juste ac bene fieri, quia hoc omnipotens, quamvis ei displiceat, fieri tamen sinit¹; fatendumque esse etiam illa mala quæ contra religionem qua colitur Deus fiunt, et displicere Deo justo, et ratione iudicii ejus ab omnipotente permitti: sed aliud jam esse tractandum, unde sint divinationes vel dæmonum, vel quilibet illi sint quos deos Pagani vocant: videndum enim esse ne forte, non quidem propterea hæc bona putanda sint, quia ea fieri permittit omnipotens; sed ideo quia tam magna sunt, ut non nisi Dei potentia tribuenda esse videantur. Ad hoc me postea responsurum esse promisi, quoniam tunc hora prodeundi ad populum jam nos urgebat: nec distuli, cum spatium datum est scribendi², et illa retexere, et ista subtexere.

CAPUT III. — 7. *Dæmonum divinatio tribus ex causis. Acrimonia sensus, celeritate motus, et diuturna rerum experientia præpollent. Non ideo dæmones præponendos esse hominibus.* Dæmonum ea est natura, ut aërii corporis sensu terrenorum corporum sensum facile præcedant; celeritate etiam propter ejusdem aërii corporis superiorem mobilitatem non solum cursus quorumlibet hominum vel ferarum, verum etiam volatus avium incomparabiliter vincant. Quibus duabus rebus quantum ad aërium corpus attinet præditi, hoc est, acrimonia sensus et celeritate motus, multa³ ante cognita prænuntiant vel nuntiant, quæ homines pro sensus terreni tarditate mirentur. Accessit etiam dæmonibus per tam longum tempus quo eorum vita protenditur, rerum longe major experientia, quam potest hominibus propter brevitatem vitæ provenire. Per has efficacias⁴ quas aërii corporis natura sortita est, non solum multa futura prædicunt dæmones, verum etiam multa mira faciunt. Quæ quoniam homines dicere ac facere non possunt, eos dignos quidam quibus serviant et quibus divinos honores deferant, arbitrantur, instigante maxime vitio curiositatis, propter amorem felicitatis falsæ atque terrenæ et excellentiæ temporalis⁵. Qui autem se ab his cupiditatibus mundant, nec eis se fallendos capiendosque⁶ permittunt, sed inquirunt et amant aliquid quod eodem modo semper est, cujus participatione beati sint; primum considerant non ideo sibi præponendos esse dæmones, quod acriore sensu corporis prævalent, aërii scilicet, hoc est subtilioris elementi: quia nec in ipsis terrenis corporibus bestias sibi præponendas putant, quæ acrius multa præsentunt; velut sagacem canem, quia latentem feram olfactu acerrimo sic invenit, ut ad eam capiendam ducatum quemdam homini præbeat, non utique pruden-

¹ Duo Mss., *quia id Deus, licet sit justus et omnipotens, fieri tamen sinit.*

² In Mss., *scribendo.*

³ Sic Mss. Editi autem, *multo.*

⁴ Aliquot Mss., *efficientias.*

⁵ Plerique Mss., *instigante maximo vitio curiositatis, propter amorem felicitatis falsæ atque terrenæ excellentiæ temporalis: omissa particula, et.*

⁶ Plerique Mss., *feriendos rapiendosque.*

tiore intellectu animi, sed acutiore corporis sensu; vel vulturem, quia projecto cadavere ex improvisa longinquitate advolat; nec aquilam, quia sublimer volans de tanto intervallo sub fluctibus natantem piscem dicitur pervidere, et graviter aquis illis exercitis pedibus atque unguibus rapere: nec alia multa animantium genera, quæ inter herbas salutis suæ noxias pascendo circumerrant, nec aliquid eorum quolædantur attingunt; cum eas homo vix experiendo cavere didicerit, et multa innoxia quod sint inexperta formidet. Unde conicere facile est, quanto possit in aeriis corporibus sensus acrior esse: nec ideo tamen dæmones, qui eo præditi sunt, bonis hominibus præponendos prudens quisque censuerit. Hoc et de corporum celeritate dixerim: et hac enim præstantia, non solum a volucris homines, verum etiam a multis quadrupedibus ita superantur, ut in eorum comparatione plumbei deputandi sint; nec tamen ideo sibi hæc animantium genera existimant præponenda, quibus capiendis, mansuefaciendis, atque in suæ voluntatis usum commodumque redigendis, non vi corporis, sed rationis imperitant.

CAPUT IV. — *Mira quædam etsi dæmones faciunt, contemnendi.* Illam vero tertiam dæmonum potentiam, quod diuturna rerum experientia quemadmodum prænoscant atque prænuntiant multa didicerunt, ita contempnunt qui hæc vigilanter curant a verissimæ lucis veritate discernere, ut nec malos senes plura expertos, et ob hoc quasi doctiores, ideo probi adolescentes sibi antecellere existiment; nec medicos, nec nautas, nec agricolas, quos pravæ voluntatis et iniquis moribus viderint, ideo sibi putent esse præferendos, quod illi de valetudinibus, illi de tempestatibus, illi de arbustorum frugumque generibus multa ita prænuntiant, ut harum rerum inexperto divinare videantur.

8. Quod vero non solum dæmones quædam futura prædicunt, verum etiam quædam mira faciunt, pro ipsa utique sui corporis excellentia, cur non contemnatur a prudentibus, cum plerumque iniqui ac perditii homines ita exerceant corpora sua, tantaque diversis artibus possint¹, ut ea qui hæc nesciunt nec aliquando viderunt, etiam narrata vix credant? Quam multa funambuli cæterique theatri artifices, quam multa opifices maximeque mechanici miranda fecerunt? Num ideo meliores sunt bonis et sancta pietate præditis hominibus? Quæ ideo commemoravi, ut qui hæc sine pervicacia et sine vana resistendi animositate considerat, simul cogitet, si de subjacente crassiore materia vel sui quisque corporis, vel terræ et aquæ, lapidum atque lignorum metallorumque variorum, tanta quidam homines possunt, ut eos illi qui hæc non possunt, plerumque stupendo, in sui comparatione divinos vocent, cum quidam illorum sint artibus potentiores, quidam istorum moribus meliores; quanto majora et mirabilia pro subtilissimi corporis, id est, aërii facultate ac facilitate dæmones possint, cum tamen sint voluntatis pravitate, maximeque superbæ

fastu et invidentiæ malitia¹ spiritus immundi atque perversi? Quantum autem valeat aeris elementum, quo eorum corpora prævalent, ad multa visibilia invisibiliter molienda, movenda, mutanda atque versanda, longum est nunc demonstrare; et puto quod vel mediocriter consideranti facile occurrat.

CAPUT V. — 9. *Unde dæmones prænuntiant ventura.* Quæ cum ita sint, primum sciendum est, quoniam de divinatione dæmonum quæstio est, illos caplerumque prænuntiare quæ ipsi facturi sunt. Accipiunt enim sæpe potestatem et morbos immittere, et ipsum aerem vitiando morbidum reddere, et perversis atque amatoribus terrenorum commodorum malefacta suadere; de quorum moribus certi sunt quod sint eis talia suadentibus consensuri. Suadent autem miris et invisibilibus modis, per illam subtilitatem suorum corporum corpora hominum non sentientium penetrando, seseque cogitationibus eorum per quædam imaginaria visa miscendo, sive vigilantium sive dormientium. Aliquando autem non quæ ipsi faciunt, sed quæ naturalibus signis futura prænoscent, quæ signa in hominum sensus venire non possunt, ante prædicunt. Neque enim quia prævidet medicus quod non prævidet ejus artis ignarus, ideo jam divinus habendus est. Quid autem mirum, si quemadmodum ille in corporis humani vel perturbata vel modificata temperie seu bonas seu malas futuras prævidet valetudines; sic dæmon in aeris affectione atque ordinatione sibi nota, nobis ignota², futuras prævidet tempestates? Aliquando et hominum dispositiones, non solum voce prolatas, verum etiam cogitatione conceptas, cum signa quædam ex animo exprimuntur in corpore, tota facilitate perdiscunt (a): atque hinc etiam multa futura prænuntiant, aliis videlicet mira, qui ista disposita non noverunt. Sicut enim apparet concitior animi motus in vultu, ut ab hominibus quoque aliquid forinsecus agnoscat, quod intrinsecus agitur: ita non debet esse incredibile, si etiam leniores³ cogitationes dant aliqua signa per corpus, quæ obtuso⁴ sensu hominum cognosci non possunt, acuto autem dæmonum possunt.

CAPUT VI. — 10. *Divinatio dæmonum quam distans ab altitudine prophetiæ divinæ. Dæmones plerumque falli et fallere. Quomodo falluntur. Quomodo fallunt.* Hac atque hujusmodi facultate multa dæmones prænuntiant; cum tamen ab eis longe sit altitudo illius prophetiæ, quam Deus per sanctos Angelos suos et Prophetas operatur. Nam si quid de illa Dei dispositione prænuntiant, audiunt ut prænuntiant; et cum ea prædicunt quæ inde audiunt, non fallunt neque falluntur: veracissima enim sunt angelica et prophetica oracula. Sic autem indignanter accipitur⁵, quod aliqua etiam talia dæmones audiant et prædicant,

¹ Ita Mss. At editi, et evidenti malitia.

² Sic Mss. Editi vero, sibi notus, nobis ignotas.

³ Ven., leviores. M.

⁴ In Mss., obtuso.

⁵ Ita Mss. At Am. et Er., sic autem non indignanter accipitur. Lov., Non autem indignanter accipitur.

(a) II Retract. cap. 50. Confer etiam lib. 1 contra Academicos, capp. 6 et 7, n. 16-21.

¹ Editi, artibus agere possint. Abest, agere, a Mss.

quasi aliquid indignum sit ut quod ideo dicitur ut hominibus innotescat, hoc non solum boni, verum etiam mali non taceant: cum in ipsis hominibus etiam vitæ bonæ præcepta videamus pariter a justis perversisque cantari; nec obesse aliquid, imo etiam prodesse ad majorem notitiam famamque veritatis, cum de illa etiam hi quidquid noverunt dicunt, qui ei perversis moribus contradicunt. In cæteris autem prædictionibus suis dæmones plerumque et falluntur et fallunt. Falluntur quidem, quia cum suas dispositiones prænuntiant, ex improvise desuper aliquid jubetur, quod eorum consilia cuncta perturbet. Velut si aliquid disponant quilibet homines quibuslibet potestatibus subditi, quod non prohibuitos suos præpositos arbitrentur, idque facturos se esse promittant; at illi, penes quos major potestas est, ex alio superiore consilio hoc totum dispositum atque præparatum repente prohibeant. Falluntur etiam cum causis naturalibus aliqua, sicut medici, aut nautæ, aut agricolæ, sed longe acutius longeque præstantius pro aërii corporis sensu solertiore et exercitioris prænoscent: quia et hæc ab Angelis Deo summo pie servientibus alia dispositione ignota dæmonibus ex improvise ac repente mutantur. Tanquam si ægro aliquid extrinsecus¹ accidat; quo moriatur, quem medicus veris salutis præcedentibus signis victurum esse promise- rat; aut si aeris qualitate prævisa, diu flaturum illum ventum nautarum aliquis prædixisset, cui Dominus Christus cum discipulis navigans ut quiesceret imperavit, et facta est tranquillitas magna (*Matth. viii, 26*); vel si agricola illo anno fructificaturam vitem aliquam polliceatur, naturam utique terræ et numeros seminum callens, quo tamen anno eam vel improvise cœli intemperies arefaciat, vel aliqua jussio potentioris eradicet: ita multa etiam ad præscientiam prædictionemque dæmonum pertinentia, quæ minoribus et usitatoribus causis futura prævidentur, eadem majoribus et occultioribus causis impedita mutantur. Fallunt autem etiam studio fallendi et invidia voluntate, qua hominum errore lætantur. Sed ne apud cultores suos pondus auctoritatis amittant, id agunt, ut interpretibus suis signorumque suorum conjectoribus culpa tribuatur, quando vel decepti fuerint vel mentiti².

11. Quid ergo mirum, si jam imminente templorum aut simulacrorum eversione, quam Prophetæ Dei summi tanto ante prædixerant, Serapis dæmon alicui cultorum suorum hoc de proximo prodidit, ut suam quasi divinitatem recedens vel fugiens commendaret?

CAPUT VII. — *Cur dæmones ipsorum mala vel si- leant, vel prædicant interdum.* Fugantur enim isti, vel etiam jussis superioribus colligati abstrahuntur et

¹ sola editio Lov., *intrinsecus*.

² Hic editi addunt, *Nomunquam vero ipsi maligni spiritus et illusores hominum atque invasores salutis eorum, solent prædicere defectum culturæ suæ et idolorum ruinam, quatenus præscii videantur, quod in singulis regnis aut locis venturum sit, et quod adversi suæ factioni contingere possit, quod etiam illi qui Gentilium historias legunt, non ignorant.* Absunt hæc ab omnibus Mss.

alienantur a locis suis, ut de rebus quibus domina- bantur quibusque colebantur, fiat voluntas Dei, qui hoc tanto ante per omnes gentes futurum esse prædixit, et ut per suos fideles fieret imperavit. Cur autem hoc non sineretur dæmon prædicere, cum sibi jam prænosceret imminere? cum hæc prædictio et Prophetis¹ attestaretur, a quibus sunt ista conscri- pta, et prudentibus daretur intelligi quam vigilanter esset dæmonum cavenda fallacia cultusque fugiendus; qui cum ante per tam longum tempus in templis suis hæc futura tacuissent, quæ per Prophetas prædicta ignorare non possent, posteaquam appropinquare cœperunt, voluerunt ea quasi prædicere, ne ignari victique putarentur. Cum igitur tam longe ante prædictum esset atque conscriptum, ut alia interim ta- ceam, illud quod Sophonias propheta dicit, *Prævale- bit Dominus adversus eos, et exterminabit omnes deos gentium terræ; et adorabunt eum, unusquisque de loco suo, omnes insulæ gentium* (*Sophon. ii, 41*); aut non credebant ista sibi eventura, qui in templis gentium colebantur, et ideo hæc per suos vates ac fanaticos frequentare noluerunt: sicut eorum poeta Junonem inducit non omni modo credentem, quæ de Turni morte Jupiter dixerat. Juno autem ab istis potestas aëria prædicatur, quæ apud Virgilium sic loqui- tur:

Nunc manet insontem gravis exitus, aut ego veri
Vana feror: quod ut o potius formidine falsa
Lular; et iu melius tua, qui potes, orsa reflectas!
(*Æneid. lib. 10, v. 650-652.*)

Aut ergo ista sibi, quæ per Prophetas prædicta nove- rant, posse accidere dæmones, hoc est potestates aëriæ, dubitabant, et propterea prædictionem eorum celebrare noluerunt, et hinc intelligendum est quales sint: aut cum ea ventura certissime scirent, ideo per sua templa tacuerunt, ne jam tunc inciperent ab hominibus intelligentibus deserri atque contemni, quod de templorum atque simulacrorum suorum futura eversione eis Prophetis² attestarentur qui eos coli prohibebant. Nunc vero posteaquam tempus advenit quo complerentur vaticinia Prophetarum Dei unius, qui istos deos falsos dicit, et ne colantur vehementis- sime præcipit; cur non hoc etiam ipsi compertum prædicere sinerentur, ut inde clarius appareret eos hæc antea vel minime credidisse, vel suis cultoribus enuntiare timuisse; in fine autem, tanquam nihil habentes amplius quod agerent, etiam ibi voluisse suam ostentare divinationem, ubi jam produntur diu simu- lasse divinitatem?

CAPUT VIII. — 12. *Dæmones prædicere quædam vera ex oraculis Prophetarum potuisse, nihil tamen au- sos dicere contra Deum verum.* Quod autem dicunt reliqui eorum cultores, etiam suorum quibusdam libris hæc præcognita contineri, quanquam ex rebus imple- tis conficta putanda sint quæ in eorum templis tam longo antea tempore populis eorum si vera essent in- notescere debuerunt, sicut nostra non solum in Ec-

¹ Sic Mss. At editi, *a Prophetis*: minus bene.

² Editi, *Prophetæ*. Emendantur ex Mss.

clesiis nostris, verum etiam, quod ad gravius testimonium contra omnes inimicos valet, in Judæorum synagogis antiquissima et notissima recitantur: tamen nec ista ipsa quæ ab eis vix raro et clanculo proferuntur, movere nos debent, si cuiquam dæmonum extortum est id prodere cultoribus suis, quod didicerat ex eloquiis Prophetarum vel ex oraculis Angelorum. Quod cur non fieret, cum et ista non sit oppugnatio, sed attestatio veritatis? Illud enim quod solum ab eis flagitandum est¹, nec unquam antea protulerunt, nec unquam postea, nisi forte confictum, proferre conabuntur, aliquid deos suos per vates suos contra Deum Israel ausos prædicere fuisse aut dicere. De quo Deo doctissimi eorum auctores, qui omnia illa legere ac nosse potuerunt, magis quæsierunt quis Deus esset, quam Deum negare potuerunt. Porro autem Deus iste, quem nullus eorum negare ausus est verum Deum, qui et si negaret, non solum subjaceret debitis pœnis, verum etiam certis convinceretur effectibus; iste ergo Deus, quem nemo, ut dixi, illorum ausus est negare verum Deum, illos falsos esse deos et omnino deserendos, eorumque templa et simulacra et sacra evertenda per suos vates, hoc est Prophetas, aperta denuntiatione prædixit, aperta potestate præcepit, aperta veritate complevit. Unde quis usque adeo desipiat, qui non potius eum colendum eligat, quem coli non prohibent quos et colebat? Quem procul dubio cum colere cœperit, illos utique non est culturus, quos prohibet coli quem colit.

CAPUT IX. — 13. *Dæmonum cultus unius Dei cultui cessuros prædictum a Prophetis.* Quod autem ipsum essent culturæ gentes exterminatis diis falsis quos antea colebant, a Prophetis ejus esse prædictum paulo ante commemoravi, et nunc repeto: *Prævalebit, inquit, Dominus adversus eos, et exterminabit omnes deos gentium terræ, et adorabunt eum, unusquisque de loco suo, omnes insulæ gentium.* Neque solæ insulæ, sed ita omnes gentes, ut etiam omnes insulæ gentium; quandoquidem alibi non insulas nominat, sed universum orbem terrarum, dicens: *Commemorabuntur et convertentur ad Dominum universi fines terræ; et adorabunt in conspectu ejus universæ patriæ gentium. Quoniam Domini est regnum, et ipse dominabitur gentium.* Hæc autem per Christum fuisse complenda, et aliis pluribus testimoniis, et in eodem ipso psalmo unde hoc commemoravi, satis apparet. Cum enim paulo superius futuram passionem suam per Prophetam ipse loqueretur, dicens, *Foderunt manus meas et pedes meos, dinumeraverunt omnia ossa mea; ipsi vero consideraverunt et conspexerunt me, diviserunt sibi vestimenta mea, et super vestem meam miserunt sortem* (Psal. XXI, 28, 29, 17, 18, 19); paulo post infert illud quod posui, *Commemorabuntur et convertentur ad Dominum universi fines terræ, etc.* Quanquam et per illud testimonium quod prius adhibui, ubi dictum est, *Prævalebit Dominus adversus eos, et exterminabit omnes deos gentium terræ; in eo quod positum est, Præ-*

quod Pagani prius oppugnaturi essent Ecclesiam, nomenque Christianum quantum valerent persecuturi, ut si fieri posset omnino de terra deleretur: et quia eos patientia martyrum et magnitudine miraculorum erat superaturus, et consequente fide populorum, ideo sic dictum est, *Prævalebit Dominus adversus eos.* Non enim diceretur, *Prævalebit adversus eos*, nisi oppugnando illi resisterent. Unde et in Psalmo ita prophetatum est: *Ut quid fremuerunt gentes, et populi meditati sunt inania? Astiterunt reges terræ, et principes convenerunt in unum, adversus Dominum et adversus Christum ejus.* Et paulo post dicit: *Dominus dixit ad me, Filius meus es tu, ego hodie genui te: postula a me, et dabo tibi gentes hæreditatem tuam, et possessionem tuam terminos terræ* (Psal. II, 1, 2, 7). Ecce unde dictum est et in alio psalmo quod superius interposui, *Commemorabuntur et convertentur ad Dominum universi fines terræ.* His atque hujusmodi prophetis documentis prædictum ostenditur, quod videmus impleri per Christum, futurum fuisse ut Deus Israel, quem unum verum Deum intelligimus, non in una ipsa gente quæ appellata est Israel, sed in omnibus gentibus coleretur, et omnes falsos deos Gentium et a templis eorum et a cordibus cultorum suorum demoliretur¹.

CAPUT X. — 14. *Paganorum reliquiæ frustra jactant doctrinam et sapientiam suam.* Eant nunc isti, et adhuc contra christianam religionem et contra verum Dei cultum vanitates pristinas defensitare audeant, ut cum strepitu pereant. Nam et hoc de illis prædictum est in Psalmo, dicente Propheta: *Sedisti super thronum, qui judicas æquitatem. Increpasti gentes, et perit impius; nomen eorum delesti in æternum, et in sæculum sæculi. Inimici defecerunt frameæ in finem, et civitates eorum destruxisti. Perit memoria eorum cum strepitu, et Dominus in æternum permanet* (Psal. IX, 5-8). Necessè est ergo ut impleantur omnia hæc: nec quod adhuc audent ipsi pauci qui remanserunt, vaniloquas suas ostentare doctrinas, et Christianos tanquam imperitissimos irridere, moveri debemus, dum in eis impleri ea quæ prædicta sunt videamus. Ipsa quippe velut imperitia et stultitia Christianorum, quæ humilibus² et sanctis ejusque diligenter studiosis apparet excelsa et sola vera sapientia; ipsa, inquam, velut stultitia Christianorum eos ad istam paucitatem redegit, quoniam, sicut dicit Apostolus, *Stultam fecit Deus sapientiam hujus mundi.* Deinde subjungit rem mirabilem, si quis intelligat, et ita sequitur: *Nam quoniam in Dei sapientia non cognovit mundus per sapientiam Deum, placuit Deo per stultitiam prædicationis salvos facere credentes. Quoniam quidem Judæi signa petunt, et Græci sapientiam quærunt: nos autem prædicamus Christum crucifixum, Judæis quidem scandalum, Gentibus autem stultitiam, ipsis vero vocatis Judæis et Græcis, Christum Dei Virtutem et Dei Sapientiam. Quoniam quod stultum est Dei, sapientius est homini-*

¹ In Mss., *amoliretur.*

Editi, in *humilibus.* Abest, in, a Mss.

² Sic Mss. At editi, *ab ipsis fanaticis flagitandum est.*

bus; et quod infirmum est Dei, fortius est hominibus (I Cor. I, 20-25). Irrideant ergo, quantum possunt, tanquam imperitiam et stultitiam nostram, et jactent doctrinam et sapientiam suam. Illud scio, quod isti irrisores nostri pauciores sunt hoc anno, quam fuerunt priore anno. Ex quo enim fremuerunt gentes, et populi meditati sunt inania adversus Dominum et adversus Christum ejus, quando ab eis fundebatur sanguis sanctorum et vastabatur Ecclesia, usque ad hoc tempus et deinceps quotidie minuuntur. Nos autem adversus eorum opprobria et superbas irrisiones fortissimos reddunt oracula Dei nostri, quæ de hac

quoque re videmus et gaudemus impleri. Sic enim nos alloquitur per prophetam: *Audite me, qui scitis judicium, populus meus, in quorum corde lex mea est: opprobrium hominum nolite metuere, et detractio eorum ne superemini; nec quod nunc vos spernunt, magni duxeritis. Sicut enim vestimentum, ita per tempus absumuntur, et sicut lana a tinea comedentur: justitia autem mea in æternum manet* (Isai. LI, 7 et 8). Legant tamen hæc nostra, si dignentur; et cum ad nos contradictiones eorum pervenerint, quantum Dominus adjuvat, respondebimus.

In librum de Cura pro Mortuis gerenda (a), vide lib. 2 Retractationum, cap. 64, t. 1, col. 655, verbis, Librum de Cura, usque ad verba col. 656, Venerande Pauline. M.

(a) Quo tempore librum hunc scripserit, conjectare licet ex Retractationum serie, ubi hunc eundem librum proximo loco ponit post Enchiridion ad Laurentium, quod quidem opus non ante annum 421 perfecit. Vide supra, col. 229-250, Admonitionem eidem operi præfixam, necnon Admonitionem aliam, col. 147-148, ad librum octo Quæstionum Dulcitii, cui scilicet libro, quæst. 2, inseruit Augustinus initium subsequentis libri sui ad Paulinum.

S. AURELII AUGUSTINI

HIPPONENSIS EPISCOPI

DE CURA PRO MORTUIS GERENDA

AD PAULINUM

LIBER UNUS (a).

Interrogatus a Paulino episcopo Nolano, utrum sepultura quæ fit in memoriis martyrum, spiritibus mortuorum aliquid prosit, ostendit in primis nihil mortuis ipsis obesse, etiamsi eorum corporibus omnino negetur sepultura. Locum autem sepulturæ non per se prodesse quidquam, sed per occasionem duntaxat, dum ex illius recordatione movetur et crescit affectus precantium pro defunctis. Curam sepulturæ ex humani cordis ad carnem suam affectu venire, eamque merito a sanctis martyribus, cum ad felicitatem aut miseriam nihil intersit, contemptam fuisse. Hinc de mortuis dicit, qui narrantur viventibus apparuisse, ut suis corporibus sepultura præberetur. Quomodo visa illa fiant, docet variis exemplis. Ad extremum, inquit an mortui curis intersint ac rebus humanis.

CAPUT PRIMUM. — 1. *Paulini quæstio, an mortuo prosit quod apud sancti alicujus memoriam sepelitur. Sententia ipsius est prodesse. Difficultas contra ab eodem proposita discutitur. Ex genere vitæ quam quisque gesserit, effici ut prosint vel non prosint quæ fiunt pro defunctis. Diu Sanctitati tuæ, coepiscope venerande Pauline, rescriptorum debitor fui, ex quo mihi scripsisti per homines filix nostræ religiosissimæ Floræ, quærens a me utrum prosit cuique post mortem quod corpus ejus apud sancti alicujus memoriam sepelitur. Hoc enim abs te vidua memorata petiverat pro defuncto in eis partibus filio suo, et rescriperas consolans eam: idque etiam nuntians de cadavere fidelis juvenis Cynegii¹, quod materno et pio affectu*

desideravit, esse completum, ut scilicet in beatissimi Felicis confessoris basilica poneretur. Qua occasione factum est, ut per eosdem perlatores litterarum tuarum etiam mihi scriberes, ingerens hujusmodi quæstionem, atque ut responderem quid inde mihi videretur, exposcens, nec tacens ipse quid sentias. Nam dicis videri tibi non esse inanes motus animorum religiosorum atque fidelium pro suis ista curantium. Adjungis etiam vacare non posse, quod universa pro defunctis Ecclesia supplicare consuevit: ut hinc et illud conjici possit, homini prodesse post mortem, si fide suorum humando ejus corpori talis provideatur locus, in quo appareat opitulatio etiam isto modo quæsita sanctorum

ADMONITIO PP. BENEDICTINORUM.

Liber de Cura pro Mortuis gerenda correctus de novo est collatis Mss. Gallicanis quindecim; duobus videlicet Colbertinis, Pratellensibus totidem, uno Corbeiensi annorum fere 900, et uno Ecclesiæ Remensis, alio Ecclesiæ Laudunensis, item Regio, Bigotiano, Victorino, Fossatensi abbatix S. Mauri, Metensi S. Arnulphi, Divionensi S. Benigni, Uticensi S. Ebrulphi, Michaelino, et Romanis insuper Vaticanæ bibliothecæ quatuor; necnon variantibus lectionibus Belgicorum quinque apud Lov. cum primariis editionibus Bad., id est, Joannis Badii apud Joannem Parvum, Parisiis, an. 1502; Am. Joannis Amerbâchii, Er. Erasmi, ac Lov. Lovaniensium Theologorum.

Comparavimus præterea eas omnes editiones initio Retr. et Confess. tom. 1, memoratas. M.

(a) Scriptus circiter annum Christi 421.

¹ Uticensis abbatix codex, Cynegri.